

Chỉ Có Mẹ là Mùa Xuân Thôi

Nguyễn Gia Việt

Hôm nay, trong bữa ăn trưa muộn, tôi vô tình nghe được một cuộc trò chuyện rất ngắn giữa anh khách và chị chủ quán. Anh hỏi, giọng băng quơ:

- Mừng mấy chị nghỉ Tết vậy?

Chị chủ quán vừa dọn bàn vừa đáp:

- Tầm hai lăm, hai sáu gì đó em. Em có về quê ăn Tết không?

Anh trả lời:

- Dạ không chị ơi... Ba mẹ em mất hết rồi, nên em cũng không về nữa.

Chị chủ quán đáp:

- Ừ... chị cũng vậy. Ba mẹ mất cái là hết Tết luôn. Hồi còn ba mẹ, tới Tết là thấy háo hức lắm.

Anh khách:

- Dạ... Giờ cứ tới Tết là lại thấy buồn.

Năm nay kinh tế xuống đáy nên không ai vui, nhiều bạn không có tiền nên ngại về nhà. Nhưng ba mẹ ngày càng có tuổi thì không chờ được, thành ra các bạn cứ về nhà mình để vui vẻ với gia đình, ăn uống không cần khoa trương, chỉ sum vầy.

Các bậc cha mẹ cũng hiểu cho con mình, đừng đặt nặng tiền bạc vật chất quá, có năm nay năm khác, có lúc làm ăn được có lúc thất bại, đừng làm áp lực tiền bạc phải đem tiền về để con mình nó không dám về nhà. Một đứa con xa nhà, lúc nó muốn về nhứt là lúc nó cần gia đình an ủi nó nhứt.

Các bạn biết những "tội phạm" khét tiếng hay bị cảnh sát bắt ở đâu không? Thói quen khó bỏ, là ở nhà cha mẹ ruột của nó. Cảnh sát cứ canh chu vi 3 km quanh nhà mẹ ruột là đón được nó thôi. Trước khi đi xa phải về nhìn mẹ lần cuối.

Nhớ bài Nhớ Mẹ do Thiếu Tướng Lê Minh Đảo và Đại Tá Đỗ Trọng Huề đồng viết trong thời gian ở tù biệt giam Hà Tây ngoài Bắc. Lịch sử đau thương của Nam Kỳ ta, người ta đem giam những người con ưu tú của VNCH ở tận đất Bắc xa xôi lạnh giá, khác biệt phong thổ, đi hàng vạn dặm mà lúc về cũng rụng nhiều vì không chịu nổi khắc nghiệt.

Thiếu Tướng Lê Minh Đảo ở tù 17 năm, Đại tá Đỗ Trọng Huề, ở tù hơn 12 năm.

*"Những chiều buồn trên đất Bắc, con hướng về Nam con nhớ mẹ nhiều
Mẹ ơi bao nhiêu năm tháng cứ trôi, cứ trôi cho bạc mái đầu
Không gian rưng rưng như sắp đứt
Gió về ghen ngào như tiếng nấc."*

Những sĩ quan bị biệt giam đó ai cũng có một người mẹ, người mẹ mỗi mòn ngóng con từ Nam ra Bắc mù mịt không biết con mình ra làm sao, sống chết thế nào. Ngày xưa làm gì có nhiều phương tiện như bây giờ, một năm có khi một cái thư vài dòng nguyệt bạch ngoạch là mẹ mừng như được vàng. Ở đất Bắc xa xôi con lại nhớ mẹ mỗi khi bị đối xử bạc đãi, dằn vặt. Có hàng triệu bà mẹ Nam Kỳ đã khóc hết nước mắt.

Hồi thời bao cấp Miền Nam mình có hàng triệu bà mẹ nuốt nước mắt tiễn con lên tàu cá vượt biên trong đêm đầy bão gió. Tôi nhớ có một khổ thơ của ông Trần Trung Đạo viết về mẹ khi ông từ Mỹ gọi về nhà:

*Nhắc chiếc phone lên bỗng lặng người
Giọng buồn hơn cả tiếng mưa rơi
Vị mà tôi đổi thời gian được
Đổi cả thiên thu tiếng mẹ cười.*

Chúng ta càng có tuổi sẽ hiểu sâu hơn bài nhạc này:

*"Mẹ ơi, con hứa con sẽ trở về
Dù cho, dù cho xuân này đi qua
Dù cho én từng bầy bay về ngàn, đâu gì rồi con cũng về"*

Chỉ bên mẹ là mùa xuân thôi."

Hạnh phúc nhất cho những ai đã trung niên, đã già mà còn cha còn mẹ.

"Con dề đây má ơi!", "Má ơi má! má đâu rồi má?"

Hạnh phúc nhất là khi nghe má lục đục bước ra rầy yêu

"Mồ tổ cha mày! dì thì mau dô nhà đi còn đứng đó la um sùm."

Thiệt hạnh phúc cho những thằng già độc thân đã năm sáu chục tuổi mà đi về nhà trẻ còn có mẹ chò cơm!
Cũng vui sướng cho những thằng có vợ con đùm đê đê rồi khi chửi lộn với vợ lại chạy qua nhà mẹ ruột xin cơm ăn ké.

Cơm mẹ nấu ngon nhất đời, món gì cũng ngon dù tuổi già đôi lúc quá tay muối đường vì tay đã run.

"Àu ơ... ..ơ...!"

Chiều chiều chim vịt kêu chiều

Bâng khuâng nhớ mẹ chín chiều ruột đau".

Nguyễn Gia Việt